

Arrest

nr. 206 516 van 4 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. GYSELAERS
Paalsesteenweg 81
3580 BERINGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 25 april 2018, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LEMMENS *loco* advocaat L. GYSELAERS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 2 oktober 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 16 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 juni 2017 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Hazara en sijiet te zijn. U bent geboren in Shibar (provincie Bamyan) en opgegroeid in de stad Kabul. U woonde hier samen met uw ouders, broer en 8 zussen. U liep 12 jaar school en studeerde af in 2009.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat uw halfoom A. G. u zou vermoorden omdat u hem niet gehoorzaamde. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

In uw kindertijd werd uw vader tweemaal afgeperst door zijn halfbroer A. G.. Uw vader verkocht zijn 2 huizen en zijn winkel om hem te kunnen betalen. Uw vader werd toen door hem geslagen. Nadien had uw vader geen contact meer met zijn halfbroer.

In 2009, tijdens het laatste jaar dat u school liep, werkte u als keukenmedewerker op de International Security Assistance Force (ISAF) basis in Pul-E-Charkhi in Kabul. U stopte hier met werken in 2010 nadat uw halfoom, A. G., u tweemaal vroeg om voor hem te spioneren en u dit niet wou doen. 20 dagen nadat u stopte met werken bij ISAF kwam uw halfoom opnieuw langs. U zei dat u ontslagen was en daarop sloeg hij u. Nadien werkte u twee jaar bij Qalam Afghanistan (Afghanistan Pen International) als receptiemedewerker in Kabul. Tijdens dat u hier werkte had u een discussie aan een taxistand met uw halfoom A. G. over uw werk. Hij was het niet eens met uw werk en hij vroeg u om voor hem te komen werken. U zei dat dit niet ging en uw halfoom liep boos weg. In 2012 stopte u met hier te werken aangezien u meer tijd begon te spenderen als taxichauffeur. Een tijdje later, in 2013, startte u bij Fox Logistics/Lakeshore als veiligheidsmedewerker. Hier bleef u een klein jaar werken. Nadien werkte u voor een periode van 4 of 5 maanden voor Sayara als transporteur. In tussentijd werkte u als taxichauffeur. U kende geen problemen gerelateerd aan deze laatste twee werkplaatsen.

In 2014 kwam uw halfoom A. G. op een vrijdag naar uw huis. Hij vroeg u om mee te gaan naar de moskee. U weigerde om mee te gaan en zei dat u wou gaan werken als taxichauffeur. Jullie kregen een discussie waarop hij u begon te slaan. De twee mannen die bij hem waren kwamen naar jullie toe en begonnen u ook te slaan. Uw moeder kwam buiten en deze mannen begonnen haar ook te slaan. U viel hen harder aan waardoor de hoofdband van uw halfoom A. G. afviel. Hij begon te schreeuwen dat ze u moesten vangen aangezien u zijn eer geschonden had. U sloeg op de vlucht. U rende tot aan de busplaats en u belde uw vriend Mo.. Samen gingen jullie naar Qalai Fatullah. U zei dat u dringend een koper voor uw auto zocht. De broer van Mo. wou uw auto kopen. U verkocht uw auto voor 6500 dollar.

Omwille van uw problemen met uw halfoom A. G. verliet u Afghanistan begin januari 2015. U huurde een auto en reed u naar Pul-e Mahmood Khan. Hier huurde u een andere auto en reed u verder naar de Pakistaanse grens in Torkham. U stak de grens over en belde naar uw moeder om te melden dat u veilig was. U verbleef 4 maanden in Pakistan. Nadien reisde u met een smokkelaar via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland en kwam u op 2 oktober 2015 aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan in België.

Nadat u vetrokken was uit Afghanistan keerde uw halfoom A. G. nog enkele keren terug naar uw huis. Hij verbrandde de arm van uw moeder en maakte de TV stuk.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: studentenkaart Kardan Universiteit, autorisatie telefoonkaart, ID kaart Afghanistan Pen, ISAF kaart, werkbadge Lakeshore, rijbewijs, lidkaart, enveloppe, 2 certificaten van Lakeshore, les certificaat, aanbevelingsbrief, werkcertificaat, certificaat FOX en een ontslagbrief.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie

van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw tewerkstelling bij International Security Assistance Force (ISAF), PEN Afghanistan, Fox Logistics/Lakeshore en Sayara op zich niet betwist worden. Door middel van uw verklaringen en de documenten die u ter ondersteuning neerlegde, heeft u immers geloofwaardig gemaakt dat u voor deze verschillende bedrijven heeft gewerkt. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat er in Afghanistan, louter als gevolg van de werkzaamheden voor bepaalde ondernemingen, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst, bijvoorbeeld in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld dreigt te worden. Tijdens het gehoor voor het CGVS is evenwel gebleken dat uw verklaringen op diverse punten bijzonder vaag en weinig doorleefd zijn, wat de geloofwaardigheid van uw relaas ondergraaft.

Zo stelt u dat uw vader in uw kindertijd afgeperst werd door zijn halfbroer A. G., die toen lid was van de taliban. Nadat hij veel geld van uw vader had geëist en hem had geslagen, verbroken zij het contact. Uw vader sprak nadien niet meer met zijn halfbroer. A. G. heeft uw vader nadien ook nooit meer gecontacteerd (CGVS, p.19). Het is dan ook uiterst vreemd dat hij u, vele jaren later, plots zou aanspreken in de moskee en u zou vragen om hem te helpen.

Bovendien is het opmerkelijk dat u amper iets kan vertellen over wie uw halfoom is en waar hij precies werkzaam was. Gevraagd naar wat meer over hem te vertellen, stelde u dat u niet veel over hem weet. U wist enkel te vertellen dat hij vroeger bij de taliban was en nu onder een naam voor de overheid werkt en misschien onder een andere naam voor de taliban. U heeft geen idee tot welke groepering van de taliban hij behoort, of wat zijn functie voor de overheid is (CGVS, p. 20). Dit kan niet overtuigen. Het gaat hier namelijk over de halfbroer van wiens bestaan u al jaren op de hoogte bent.

Verder dient wat deze bedreigingen betreft te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u persoonlijk zou zijn bedreigd door A. G. omwille van uw werk op de ISAF basis. Immers, uit uw verklaringen is gebleken dat u allerm minst een belangrijke of zichtbare functie bekleedde binnen deze basis. U werkte in 2009 als keukenmedewerker en maakte maaltijden klaar voor de andere medewerkers op de basis. Gevraagd waarom uw halfoom iemand als u zou contacteren en vragen om samenwerking, blijft u eerder onduidelijk. U moest onder andere informatie doorgeven omtrent de tijdstippen waarop soldaten op missie gingen en met hoeveel ze waren, informatie waarover u onmogelijk kon beschikken. U zegt ook niet te weten wat deze man u precies te bieden had. U sprak over de verdubbeling van uw salaris, maar haalde zelf aan dat A. G. niet wist hoeveel u verdiende en hoeveel dat dan precies zou zijn (CGVS, p.19). Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat hij een tijdje later langs kwam om deze informatie te vragen, en dan gewoon weer weg ging als u zei dat u dit vergeten was.

Ongeveer 20 dagen nadat u zelf ontslag had genomen bij ISAF, kwam uw halfoom opnieuw langs. Aangezien u hem nu niets meer kon bieden, begon hij u te schoppen en te slaan. Vervolgens vertrokken ze en liet uw halfoom u voor lange tijd met rust (CGVS, p.20). In de jaren die daarop volgden, kwam u uw halfoom nog verschillende keren tegen. Een keer trad hij met u in discussie aan een taxistand over uw werk bij PEN Afghanistan. Hij vroeg u om voor hem te komen werken, u antwoordde dat dit niet ging. Vervolgens liep uw halfoom boos weg (CGVS, pp.20-21). Een tijd later, in 2013, kwamen jullie elkaar opnieuw tegen langs de weg. Jullie groeten elkaar vriendelijk en verder gebeurde er niets (CGVS, p.21). Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat hij u in 2010 bedreigde, beledigde en mishandelde, en dat u nadien normale conversaties met hem zou voeren. Aangezien er gedurende al die tijd niets gebeurd is, is het niet aannemelijk dat uw halfoom u nadien in 2014 opnieuw bij u thuis kwam opzoeken. Bovendien is het nog meer onwaarschijnlijk dat hij u begon te slaan en schoppen enkel omdat u weigerde met hem mee te gaan naar de moskee (CGVS, pp.21-22).

Evenzo is het uiterst ongeloofwaardig dat u nooit met iemand over deze incidenten sprak. U bracht zelfs uw eigen vader niet op de hoogte van het gedrag van zijn halfbroer. Gevraagd naar waarom u uw vader niet contacteerde na het laatste incident, stelde u enkel dat u niet veel tijd had en dat u hem dan alles zou moeten vertellen. Vervolgens stelde u dan dat het 7 of 8 uur duurde voor u uw auto verkocht had en dat u al die tijd gewoon in een winkel wachtte (CGVS, p. 22). Deze bizarre verklaring kan opnieuw niet overtuigen.

Ten slotte kan u zeer weinig vertellen over de keren dat A. G. uw huis opnieuw kwam opzoeken na uw vertrek uit Afghanistan. Gevraagd naar hoe dat er precies aan toe ging, antwoordde u enkel in vage bewoordingen. U stelde dat uw moeder haar arm werd verbrand en een andere keer de TV werd stuk gemaakt. Gevraagd naar meer details, zegt u dat u hier niet verder naar gevraagd heeft. U had tevens ook geen idee waar uw vader was tijdens deze incidenten (CGVS, pp.22-23). Aangezien het hier om de veiligheid van uw moeder gaat, is het onwaarschijnlijk dat u hier niet beter naar gevraagd heeft. Ook dit aspect roept vragen op en bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet, daar documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Uw rijbewijs bevestigt hoogstens uw identiteit. Uw studentkaart en lidkaart bevestigen enkel het feit dat u student was. De verschillende badges, certificaten en brieven met betrekking tot uw tewerkstelling bij ISAF, PEN Afghanistan en Fox Logistics/Lakeshore bevestigen het feit dat u voor deze organisaties gewerkt heeft. Dit zijn echter elementen die niet ter discussie staan. De enveloppe toont enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende nieuwe stukken: foto's van zijn ouders waarop hun kwetsuren zichtbaar zijn (stuk 2), het rapport "*Afghanistan - Kabul security - Taliban*" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 3), IBO-contract via VDAB (stuk 4), voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij BVBA E. T. F. (stuk 5) en nota's van de advocaat bij het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2017 (stuk 6).

Op 11 april 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een uittreksel uit het EASO "*COI Report Afghanistan: Security Situation*" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verwerende partij legt ter terechtzitting d.d. 25 april 2018 een aanvullende nota neer met volgend nieuw stuk: een uittreksel uit het EASO "*COI Report Afghanistan: Security Situation*" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Verzoeker legt ter terechtzitting d.d. 9 mei 2018 een aanvullende nota neer met volgende stukken: foto's (stuk 7), een verklaring van de dorpsoudsten met vertaling (stuk 8), een verklaring van meneer en mevrouw V. (stuk 9), persartikelen van april 2018 (stukken 10-11) (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door zijn halfoom wordt bedreigd omdat hij niet bereid was om voor hem te spioneren, noch met hem mee te gaan naar de moskee. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hoewel verzoekers tewerkstelling bij International Security Assistance Force (hierna: ISAF), PEN Afghanistan, Fox Logistics/Lakeshore en Sayara op zich niet worden betwist verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoekers halfoom na jarenlang geen contact meer te hebben gezocht, verzoeker plots zou aanspreken in de moskee en verzoeker zou vragen om hem te helpen; (iii) voorts dient te worden vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker amper iets kan vertellen over wie zijn halfoom is en waar hij precies werkzaam was; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker persoonlijk zou zijn bedreigd door zijn halfoom omwille van zijn werk op de ISAF-basis; (v) het voorts niet geloofwaardig is dat verzoekers halfoom hem in 2010 bedreigde, beledigde en mishandelde en dat verzoeker nadien normale conversaties met hem zou voeren; (vi) het ongeloofwaardig is dat verzoeker nooit met iemand over de incidenten met zijn halfoom sprak en (vii) de door verzoeker bijgebrachte documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn vluchtrelaas in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.4. Verzoeker stelt in 2009 als keukenmedewerker op de ISAF-basis in Pul-E-Charkhi in Kabul te hebben gewerkt, om vervolgens twee jaar bij Qalam Afghanistan (Afghanistan Pen International) als receptiemedewerker in Kabul te werken. Verzoeker verklaart hiermee in 2012 te zijn gestopt om meer tijd te spenderen als taxichauffeur. In 2013 startte verzoeker volgens zijn verklaringen bij Fox Logistics/Lakeshore als veiligheidsmedewerker alvorens hij voor Sayara als transporteur aan de slag ging. Hoewel verzoeker door middel van zijn verklaringen en de documenten die hij voorlegt, zijn werkzaamheden voor deze verschillende bedrijven aannemelijk maakt, dient erop gewezen dat deze werkzaamheden op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker dient immers *in concreto* aan te tonen dat hij het persoonlijk slachtoffer was van vervolgingsfeiten in vluchtelingenrechtelijke zin, of er in de toekomst aan blootgesteld dreigt te worden en blijft hier, gelet op hetgeen volgt, in gebreke.

Verzoekers verklaringen als zou hij problemen hebben met zijn halfoom A. G. omdat hij weigerde voor hem te werken (als spion) zijn immers ongeloofwaardig.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de persoon/personen met wie hij in Afghanistan problemen kent. Op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd naar alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, antwoordt verzoeker: *“De **halfbroers** van mijn vader genaamd **A. A.** en **A. G.** zijn verbonden met de Taliban en met de overheid. **Ze** eisten mijn medewerking en dat ik trouw zou zweren aan **hun**, indien niet zou ik door hen vermoord worden. Ik wilde met **hen** niet samenwerken. Ik werd nadien door **hen** bedreigd en fysiek mishandeld. Daarom besloot ik om het land te verlaten.”* (administratief dossier, stuk 13, vraag 3.5., eigen benadrukking). Verzoeker spreekt op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel enkel over problemen met zijn halfoom A. G.. Expliciet gevraagd naar A. A. geeft verzoeker aan dat dit de broer is van A. G., doch dat hij hen nooit samen zag. Verder gepolst naar wat A. A. te maken heeft met zijn problemen, komt verzoeker niet verder dan te stellen: *“Geen idee maar misschien hielp hij zijn broer ook, ik weet het niet, misschien hielp hij mijn adres te vinden.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 23).

Voorts is het ongeloofwaardig dat A. G. verzoeker plots zou aanspreken nadat hij reeds vele jaren geen contact meer had met verzoekers vader en bij uitbreiding diens gezin. Verzoeker geeft in dit verband aan dat zijn vader door A. G. - die toen lid was van de taliban - werd afgeperst. Nadat hij veel geld van verzoekers vader had geëist en hem had geslagen, verbroken zij het contact. Verzoeker verklaart dat dit gebeurde gedurende zijn kindertijd, dat zijn vader nadien nooit meer met zijn halfbroer sprak en A. G. verzoekers vader ook nooit meer heeft gecontacteerd (administratief dossier, stuk 4, p. 19). Het is dan ook niet aannemelijk dat A. G. verzoeker plots zou aanspreken in de moskee met het verzoek om hem te helpen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat dit tijdsverloop net aanduidt dat A. G. niet ophield met zijn familie lastig te vallen en te bedreigen en verzoeker slechts interessant werd vanaf het ogenblik dat hij voor ISAF werkte, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker gedurende zijn gehoren geenszins melding heeft gemaakt van het feit dat A. G. zijn familie onophoudend lastig bleef vallen vanaf zijn kindertijd en hij zich in zijn verzoekschrift aldus van een *post-factum* verklaring bedient.

Bovendien is het, gelet op verzoekers verklaringen als zou in zijn contract met ISAF zijn opgenomen dat hij met niemand over zijn job bij ISAF mocht vertellen, zelfs niet familieleden die hij niet vertrouwde en hij zelfs zijn moeder pas na drie maanden inlichtte (administratief dossier, stuk 4, p. 7), niet aannemelijk dat zijn halfoom A. G. via *“de familie een vrouw”* wind zou hebben gekregen van zijn werkzaamheden bij ISAF.

Bovendien doet verzoekers gebrekkige kennis over wie zijn halfoom is en waar hij precies werkzaam was verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Gevraagd naar wat meer over hem te vertellen, stelt verzoeker niet veel over A. G. te weten (administratief dossier, stuk 4, p. 18-20). Zo moet hij het antwoord schuldig blijven op de vraag tot welke groepering van de taliban A. G. behoorde, alsook welke positie zijn halfoom binnen de taliban bekleedde. Gevraagd of hij meer over A. G. kan vertellen, komt verzoeker niet verder dan: *“Niets nee ik weet alleen zijn naam A. G. misschien had hij een andere naam bij de overheid en een andere naam bij de taliban. (...)”* (administratief dossier, stuk 4, p. 20). In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij nooit met zijn halfoom heeft gewerkt en het bijgevolg niet abnormaal is dat hij diens precieze positie niet kent, dat hij hierover overigens nooit met zijn vader sprak en hij wel degelijk wist dat zijn halfoom vroeger deel uitmaakte van de taliban en nu onder een naam (mogelijk een andere) voor de overheid werkt, komt hij in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing dienaangaande.

Tevens overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: *“Verder dient wat deze bedreigingen betreft te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u persoonlijk zou zijn bedreigd door A. G. omwille van uw werk op de ISAF basis. Immers, uit uw verklaringen is gebleken dat u allerm minst een belangrijke of zichtbare functie bekleedde binnen deze basis. U werkte in 2009 als keukenmedewerker en maakte maaltijden klaar voor de andere medewerkers op de basis. Gevraagd waarom uw halfoom iemand als u zou contacteren en vragen om samenwerking, blijft u eerder onduidelijk. U moest onder andere informatie doorgeven omtrent de tijdstippen waarop soldaten op missie gingen en met hoeveel ze waren, informatie waarover u onmogelijk kon beschikken. U zegt ook niet te weten wat deze man u precies te bieden had. U sprak over de verdubbeling van uw salaris, maar haalde zelf aan dat A. G. niet wist hoeveel u verdiende en hoeveel dat dan precies zou zijn (CGVS, p.19). Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat hij een tijdje later langs kwam om deze informatie te vragen, en dan gewoon weer weg ging als u zei dat u dit vergeten was.*

Ongeveer 20 dagen nadat u zelf ontslag had genomen bij ISAF, kwam uw halfoom opnieuw langs. Aangezien u hem nu niets meer kon bieden, begon hij u te schoppen en te slaan. Vervolgens vertrokken ze en liet uw halfoom u voor lange tijd met rust (CGVS, p.20). In de jaren die daarop volgden, kwam u uw halfoom nog verschillende keren tegen. Een keer trad hij met u in discussie aan een taxistand over uw werk bij PEN Afghanistan. Hij vroeg u om voor hem te komen werken, u antwoordde dat dit niet ging. Vervolgens liep uw halfoom boos weg (CGVS, pp.20-21). Een tijd later, in 2013, kwamen jullie elkaar opnieuw tegen langs de weg. Jullie groeten elkaar vriendelijk en verder gebeurde er niets (CGVS, p.21). Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat hij u in 2010 bedreigde, beledigde en mishandelde, en dat u nadien normale conversaties met hem zou voeren. Aangezien er gedurende al die tijd niets gebeurd is, is het niet aannemelijk dat uw halfoom u nadien in 2014 opnieuw bij u thuis kwam opzoeken. Bovendien is het nog meer onwaarschijnlijk dat hij u begon te slaan en schoppen enkel omdat u weigerde met hem mee te gaan naar de moskee (CGVS, pp.21-22).”

Verzoeker voert aan dat hij inderdaad als keukenmedewerker een eerder lage functie uitoefende op de ISAF-basis, maar dat dit hem net interessant maakte om als spion te fungeren omdat hij zo onopgemerkt bepaalde informatie kon doorgeven. Hij vervolgt dat de informatie die zijn halfoom A. G. wenste te bekomen, met name over de interne organisatie en manieren om zich toegang te verschaffen tot de basis, wel degelijk toegankelijk was voor iemand die *“slechts”* in de keuken werkte. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen opnieuw bedient van *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze gedurende de procedure heeft afgelegd. Zo heeft verzoeker immers ondubbelzinnig te kennen gegeven dat A. G. hem verzocht om informatie door te geven over de tijdstippen waarop soldaten op missie gingen en met hoeveel ze waren (administratief dossier, stuk 4, p. 19), hetgeen bezwaarlijk tot informatie kan worden gerekend waarover hij als keukenmedewerker zou kunnen beschikken. De argumentatie in het verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker eerder onduidelijk blijft over de vraag waarom zijn oom iemand als hem zou contacteren om samen te werken.

Verzoeker benadrukt nog dat hij zijn halfoom louter gegroet heeft omdat hij hem vreesde en omdat de cultuur dit voorschrijft.

Hij betoogt tevens nooit te hebben aangegeven dat hij een vriendelijk gesprek met A. G. heeft gehad, dat er immers nooit een vriendschappelijke relatie heeft bestaan tussen hen en ook de relatie tussen verzoekers vader en A. G. beëindigd is. Er dient evenwel op gewezen dat dit betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat A. G., nadat hij verzoeker had gevraagd om als spion voor hem te werken bij ISAF, bij een tweede bezoek gedurende hetwelk verzoeker aangaf dat hij nog niet had besloten of hij al dan niet zou ingaan op dit aanbod, gewoon weer weg ging (administratief dossier, stuk 4, p. 20). Bovendien kan de argumentatie in het verzoekschrift geen ander licht werpen op de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat A. G., die verzoeker in 2010 bedreigde en zelfs mishandelde, met rust zou hebben gelaten tot hij plots in 2014 verzoeker thuis kwam opzoeken. Dat A. G. zich bij een herkenning op straat bovendien zou hebben beperkt tot een groet, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van het door verzoeker geschetste vluchtrelaas (administratief dossier, stuk 4, p. 21).

De vaststelling dat verzoeker nooit met iemand over de incidenten met zijn oom A. G. sprak, doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“U bracht zelfs uw eigen vader niet op de hoogte van het gedrag van zijn halfbroer. Gevraagd naar waarom u uw vader niet contacteerde na het laatste incident, stelde u enkel dat u niet veel tijd had en dat u hem dan alles zou moeten vertellen. Vervolgens stelde u dan dat het 7 of 8 uur duurde voor u uw auto verkocht had en dat u al die tijd gewoon in een winkel wachtte (CGVS, p. 22). Deze bizarre verklaring kan opnieuw niet overtuigen.”* Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot zijn verzoekers verklaringen over de bezoeken van A. G. aan zijn huis na zijn vertrek uit Afghanistan dermate vaag dat zij verder de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas op de helling zetten. Zo vertelt verzoeker dat A. G. verschillende keren kwam om te informeren naar hem, waarbij A. G. onder meer de arm van zijn moeder zou hebben verbrand en de televisie zou hebben vernietigd. Gevraagd of verzoekers vader aanwezig was gedurende het bezoek van A. G. waarbij verzoekers moeder gewond zou zijn geraakt, moet hij het antwoord schuldig blijven en formuleert hij een ontwijkend antwoord (administratief dossier, stuk 4, p. 22-23). De bewering dat zijn moeder hem niet alles heeft verteld om hem niet ongerust en verdrietig te maken, kan de Raad niet overtuigen aangezien van verzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen.

Ten aanzien van het verwijt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van verzoekers verklaring dat zijn halfzuster zijn eigen dochter heeft gedood, kan worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Waar verzoeker het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen nog tracht te vergoelijken, stellende dat de aanwezigheid van een tolk kan betekenen dat nuances of preciseringen verloren gaan, dient erop gewezen dat verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding heeft gemaakt van het feit dat zaken foutief vertaald zouden zijn geweest behoudens de duurtijd van zijn werkzaamheden bij Sayara en het feit dat zijn vader tweemaal veel geld heeft betaald aan de taliban (administratief dossier, stuk 4, p. 2-3). Daargelaten het feit dat verzoeker nalaat zijn beweringen te concretiseren in het verzoekschrift, kan niet worden ingezien op welke wijze manifest ongeloofwaardige en oppervlakkige verklaringen kunnen worden uitgelegd door het verloren gaan van nuances of preciseringen.

Verzoeker wijst er voorts in zijn verzoekschrift op dat de commissaris-generaal hem geen verdere vragen heeft gesteld met betrekking tot bepaalde aspecten, zodat hij niet werd uitgenodigd om nadere toelichting te verschaffen. In dit verband wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”.*

In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig gehandeld zou hebben, hetgeen ook zou blijken uit het feit dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van verzoekers vriend Mo. daar waar hij in werkelijkheid No. heet, kan niet gevolgd worden. Het betreft immers een louter materiële vergissing, die evenwel geen afbreuk doet aan de overige overwegingen en vaststellingen uit de bestreden beslissing die nog steeds overeind blijven.

2.3.2.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De aan het verzoekschrift gevoegde foto's (stuk 2), waarvan verzoeker aangeeft dat het zijn vader en moeder zouden betreffen, vormen geen bewijs van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Bovendien kan uit de foto's geenszins worden opgemaakt dat het de vader en moeder van verzoeker zouden betreffen. Hoe dan ook kan uit de foto's niet worden afgeleid dat de verwondingen het resultaat zouden zijn van de vermeende vervolgingsfeiten in verzoekers land van herkomst.

Het aan het verzoekschrift gevoegde rapport "*Afghanistan - Kabul security - Taliban*" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 3), de screenshots van foto's van verschillende internetbronnen (stuk 7, rechtsplegingsdossier, stuk 10) en de persartikels die verzoeker aan zijn aanvullende nota voegde (stukken 10-11, rechtsplegingsdossier, stuk 10) vermogen aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Met betrekking tot het IBO-contract via VDAB (verzoekschrift, stuk 4) en de voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij BVBA E. T. F. (verzoekschrift, stuk 5), kan enkel worden vastgesteld dat werk en integratie volledig los moeten gezien worden van de lopende asielprocedure zodat stukken hierover niet dienstig kunnen worden aangebracht.

Inzake de nota's van het interview voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van verzoekers advocaat (verzoekschrift, stuk 6), merkt de Raad op dat het de taak is van een advocaat om de belangen van zijn cliënt te behartigen, waardoor deze nota's geen objectieve bron uitmaken. Bij gebrek aan objectiviteit zijn deze nota's derhalve niet van die aard dat zij de vaststellingen van de commissaris-generaal kunnen weerleggen. Deze vaststellingen zijn immers gesteund op het gehoorverslag dat is opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt.

De verklaring van de dorpsoudsten (stuk 8, rechtsplegingsdossier, stuk 10) is bovendien duidelijk ten behoeve van verzoeker opgesteld en is gebaseerd op verklaringen van de inwoners, hetgeen blijkt uit volgende zinsnede: "(...) De inwoners van het district en de buren beweren dat er in de maand 'sonbula' in het jaar 2014 op een vrijdag enkele gewapende onbekenden hebben geschoten op M. bij hun thuis, maar hij is kunnen vluchten via de buren. (...)" (eigen benadrukking). Ook de verklaring van meneer en mevrouw V. (stuk 9, rechtsplegingsdossier, stuk 10) werd duidelijk ten behoeve van verzoeker opgesteld en is bovendien niet afkomstig van een officiële instantie, hetgeen verder afbreuk doet aan de objectieve bewijswaarde ervan. De verklaringen vertonen aldus een gesolliciteerd karakter en kunnen derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. Overigens dient erop gewezen dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing aangaande de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze documenten niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation”* van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation”* van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *“high profile”* doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verwijzen naar persartikels en rapporten, toegevoegd aan het verzoekschrift en de aanvullende nota, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn, noch dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie heeft getrokken. De door verzoeker aangebrachte informatie ligt immers in lijn met de door het Commissariaat-generaal bijgebrachte informatie. Het loutere feit dat verzoeker meer recente internetartikelen bijbrengt, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn. Uit deze artikelen blijkt immers op zich niet dat de situatie in de stad Kabul actueel dermate zou zijn gewijzigd dat er wel sprake zou zijn van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER